

สาธารณรัฐโบลีวาร์เวเนซุเอลา (Bolivarian Republic of Venezuela)

เมืองหลวง กรุงการากัส

ที่ตั้ง ทางตอนเหนือของทวีปอเมริกาใต้ มีพื้นที่ 912,050 ตร.กม. ใหญ่เป็นอันดับ 6 ของทวีปอเมริกาใต้

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับทะเลแคริบเบียนและมหาสมุทรแอตแลนติกเหนือ (2,800 กม.)
ทิศตะวันตก	ติดกับโคลอมเบีย (2,341 กม.)
ทิศตะวันออก	ติดกับกายอานา (789 กม.)
ทิศใต้	ติดกับบราซิล (2,137 กม.)

ภูมิประเทศ คล้ายรูปสามเหลี่ยม แบ่งเป็น 4 ภูมิภาค ได้แก่ 1) ที่ราบต่ำมาราโกโบ (Maracaibo Lowlands) ทางตะวันตกเฉียงเหนือ ใกล้ทะเลสาบมาราโกโบ ซึ่งเป็นทะเลสาบน้ำกร่อยที่ใหญ่ที่สุดในลาตินอเมริกา โดยมีช่องแคบเป็นทางออกสู่ทะเลแคริบเบียนทางตอนเหนือ 2) เขตภูเขาตอนเหนือ (Northern Highlands) มีภูเขาทอดยาวตั้งแต่พรมแดนโคลอมเบียทางตะวันตกไปถึงชายฝั่งทะเลแคริบเบียนทางตะวันออกของเวเนซุเอลา เทือกเขาในภาคเหนือเป็นส่วนหนึ่งของเทือกเขาแอนดีส (Andes) จุดสูงสุดอยู่ที่ภูเขาพีโก โบลีวาร์ (Pico Bolívar) ในรัฐเมริดา (Merida) สูงประมาณ 4,979 เมตรเหนือระดับน้ำทะเล 3) เวเนซุเอลาตอนกลาง (Central Venezuela) พื้นที่ทางตอนกลางของประเทศ มีที่ราบกว้างใหญ่และพื้นที่ภูเขา ที่สำคัญคือ ภูเขาเตปุยส์ (Tepuis) เป็นภูเขายอดตัดรูปโต๊ะ (table-top mountains) เก้าแห่งที่สุดแห่งหนึ่งของโลก (สันนิษฐานอายุมากกว่า 1,500 ล้านปี)

เป็นต้นน้ำของน้ำตก Angel ที่สูงที่สุดในโลก (ประมาณ 980 เมตร) ส่วนที่ราบสูงสำคัญคือ ที่ราบสูงกีอานา (Guiana) ตั้งอยู่ระหว่างลุ่มน้ำแอมะซอน (ทางตอนใต้ของภูมิภาค) และ 4) ที่ราบลันอส (Llanos) เป็นที่ราบกว้างใหญ่ต่อเนื่องมาจากพรมแดนโคลอมเบียทางตะวันตกไปถึงสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโอรีโนโก (Orinoco) ทางตะวันออกของเวเนซุเอลา พื้นที่เป็นดินตะกอนแม่น้ำที่มีความอุดมสมบูรณ์มากที่สุดแห่งหนึ่งในลาตินอเมริกา

แม่น้ำสำคัญ คือ 1) แม่น้ำโอรีโนโก เป็นแม่น้ำสายหลักและยาวที่สุดในประเทศ เป็นพรมแดนธรรมชาติกั้นพื้นที่ทางตะวันตกของเวเนซุเอลา กับพื้นที่ทางตะวันออกของโคลอมเบีย มีต้นน้ำจากเทือกเขาเซียร์รา ปาริมา (Sierra Parima) ทางตอนกลาง-ตอนใต้ของเวเนซุเอลา ใกล้พรมแดนบราซิล เป็นหนึ่งในแม่น้ำที่ยาวที่สุดในทวีปอเมริกาใต้ (ประมาณ 2,740 กม.) และเป็นแกนกลางระบบลุ่มน้ำโอรีโนโก ไหลลงมหาสมุทรแอตแลนติกเหนือ 2) แม่น้ำคาโรนี (Caroni) มีต้นน้ำจากเทือกเขาเซียร์รา ปาการายมา (Sierra Pacaraima) ทางตะวันออก-ตะวันตกของเวเนซุเอลา ใกล้จุดพรมแดนร่วมระหว่างเวเนซุเอลา บราซิล และกายอานา ไหลผ่านพื้นที่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศไปทางเหนือบรรจบกับแม่น้ำโอรีโนโก เป็นแหล่งพลังงานน้ำที่ใช้ผลิตกระแสไฟฟ้า 3) แม่น้ำอาปุเร (Apure) เป็นแม่น้ำสาขาที่สำคัญของแม่น้ำโอรีโนโก เกิดจากการรวมตัวของแม่น้ำย่อยหลายสายจากเทือกเขาในภาคตะวันตกเฉียงใต้ ไหลผ่านพื้นที่ทางตอนใต้-ตะวันตก ของเวเนซุเอลา ไปทางตะวันออกและบรรจบกับแม่น้ำโอรีโนโก

ภูมิอากาศ พื้นที่ส่วนใหญ่ของเวเนซุเอลาตั้งอยู่ในเขตร้อนใกล้เส้นศูนย์สูตร สภาพภูมิอากาศมีความหลากหลายตามระดับความสูงทางภูมิศาสตร์ โดยแบ่งได้ 4 รูปแบบ ได้แก่ 1) เขตร้อน หรือ caliente (ภาษาสเปน) พื้นที่ความสูงต่ำกว่า 800 เมตร ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม ป่าฝน และทุ่งหญ้า มีอากาศร้อนชื้นตลอดปี อุณหภูมิเฉลี่ย 26-28 องศาเซลเซียส แต่เคยมีอุณหภูมิสูงสุดประมาณ 42 องศาเซลเซียส ที่เมืองมาชิกัส (Machiques) รัฐซูลีอา (Zulia) ทางตะวันตกเฉียงเหนือ ช่วงปี 2558-2559 2) เขตอบอุ่น หรือ templada พื้นที่ความสูง 800-2,000 เมตร ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูงและภูเขาต่ำ อุณหภูมิเฉลี่ย 17-25 องศาเซลเซียส เป็นที่ตั้งเมืองขนาดใหญ่ รวมถึงกรุงการากัส (เมืองหลวง) 3) เขตเย็น หรือ fría พื้นที่ความสูง 2,000-3,000 เมตร ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ภูเขาสูง และมีป่าสนบางส่วน มีอากาศเย็น อุณหภูมิเฉลี่ย 10-17 องศาเซลเซียส และ 4) เขตหนาวเย็น หรือ helada หรือเขตภูเขาสูงหนาวเย็นแบบเขตร้อน (Paramos) มีความสูงมากกว่า 3,000 เมตร อากาศหนาวจัด อุณหภูมิเฉลี่ยต่ำกว่า 10 องศาเซลเซียส บางพื้นที่มีธารน้ำแข็งและหิมะปกคลุมตลอดปี อาทิ บนเทือกเขาแอนดิส ในพื้นที่รัฐเมริดา เคยมีอุณหภูมิตดลบ 11 องศาเซลเซียส

ปริมาณน้ำฝนต่อปีในพื้นที่ภาคเหนือ อยู่ที่ประมาณ 400-700 มิลลิเมตร และในพื้นที่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำโอรีโนโก ทางตะวันออกของประเทศ มากกว่า 1,000 มิลลิเมตร ขณะที่พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และเขตป่าแอมะซอนทางตอนใต้ ปริมาณน้ำฝนจะน้อยที่สุดในช่วงฤดูแล้ง พ.ย.-เม.ย. ส่วนฤดูฝนอยู่ในช่วง พ.ค.-ต.ค.

ประชากร 28.5 ล้านคน (ประมาณการปี 2568 ของกองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ หรือ UNFPA) ประกอบด้วย ชาวสเปน อิตาลี โปรตุเกส อาหรับ เยอรมัน แอฟริกัน และชาวอินเดียนพื้นเมือง อัตราส่วนประชากร : อายุ 0-14 ปี 25% อายุ 15-64 ปี 65.9% อายุ 65 ปีขึ้นไป 9.1% อัตราการเพิ่มของประชากร 2.34% อัตราการเกิด 16.7 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการเสียชีวิต 6.55 คนต่อประชากร 1,000 คน อายุขัยเฉลี่ยของประชากรโดยรวม 74.5 ปี เพศชาย 71.5 ปี เพศหญิง 77.7 ปี (ประมาณการปี 2567 จาก CIA World Factbook)

ศาสนา คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก 48.1% คริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ 31.6% คริสต์นิกายอื่น ๆ 1.4% ศาสนา African American/Umbanda (ผสมผสานความเชื่อและพิธีกรรมจากแอฟริกาและอเมริกา รวมถึงความเชื่อพื้นบ้านของบราซิล) 0.7% ศาสนาอื่น ๆ 0.1% มีความเชื่อแต่ไม่ระบุศาสนาเฉพาะเจาะจง 3.5% ไม่นับถือศาสนา (Agnostic) และไม่นับถือพระเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ (Atheist) 0.4% ไม่นับถือศาสนา 13.6% ไม่สามารถระบุได้ 0.6% (ประมาณการปี 2566 ข้อมูลจาก The World Factbook ของ CIA)

ภาษา ภาษาสเปน (98.2%) เป็นภาษาราชการ นอกจากนี้ มีการใช้ภาษาท้องถิ่น/พื้นเมือง (1.3%) โปรตุเกส (0.1%) และอื่น ๆ (0.4%) (ประมาณการปี 2566 จาก CIA World Factbook)

การศึกษา ประชากรอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปสามารถอ่านออกและเขียนได้ อัตราการรู้หนังสือ 97.6% งบประมาณด้านการศึกษา 1.34% ของ GDP การศึกษาภาคบังคับ 14 ปี

การก่อตั้งประเทศ ก่อนคริสต์ศตวรรษที่ 15 พื้นที่เวเนซุเอลาในปัจจุบันเป็นที่อยู่อาศัยของชนเผ่าพื้นเมืองหลายเผ่า เช่น ชาวคาริบ (Carib) อาเรวัก (Arawak) และชิบชา (Chibcha) จนกระทั่งปลายคริสต์ศตวรรษที่ 15 ช่วงยุคล่าอาณานิคม นายคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส นักเดินเรือและนักสำรวจชาวอิตาลี (ทำงานให้ราชสำนักสเปน) เดินทางมาถึงชายฝั่งเวเนซุเอลาเป็นครั้งแรกเมื่อปี 2041 จากนั้นนายอาลอนโซ เด โอเซดา นักเดินเรือและนักสำรวจชาวสเปน เดินทางมาสำรวจพื้นที่เวเนซุเอลาในปี 2042 และเริ่มตั้งอาณานิคมแรก ๆ ในพื้นที่ชายฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของเวเนซุเอลาเมื่อปี 2043-2045 (ช่วงต้นศตวรรษที่ 16) โดยขยายพื้นที่อาณานิคมครอบคลุมไปถึงโคลอมเบีย เอกวาดอร์ และปานามา รวมเป็นอาณานิคมของสเปนที่เรียกว่า New Granada

ต่อมาช่วงต้นศตวรรษที่ 19 เกิดการปฏิวัติในฝรั่งเศสและอเมริกา รวมถึงการล่มสลายของราชวงศ์บูร์บงของสเปน กระตุ้นให้เกิดการเรียกร้องเอกราชจากอาณานิคมสเปน โดยมีนายซิมอน โบลิบาร์ (ชาวเวเนซุเอลาโดยกำเนิด มาจากครอบครัวชนชั้นสูงชาวยุโรปที่เกิดในอเมริกา หรือชาวครีโอล) เป็นผู้นำรวบรวมกำลังทหารและประกาศเอกราชจากสเปนอย่างเป็นทางการเมื่อปี 2354 ก่อนจะทำสงครามขับไล่กองทัพลูอิสออกจาก New Granada จนได้เอกราชโดยสมบูรณ์เมื่อปี 2362 และจัดตั้งสหพันธรัฐที่รวมอาณาเขตของโคลอมเบีย เอกวาดอร์ ปานามา และเวเนซุเอลา เข้าด้วยกัน เรียกว่า Gran Colombia เป็นความพยายามรวมศูนย์อำนาจและสร้างรัฐขนาดใหญ่ เพื่อคานอำนาจกับมหาอำนาจยุโรป มีนายซิมอน โบลิบาร์ เป็นประธานาธิบดีคนแรก อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างทางภูมิศาสตร์ ความขัดแย้งระหว่างผู้นำท้องถิ่นและความไร้เสถียรภาพทางการเมือง ทำให้ Gran Colombia ล่มสลาย โดยเวเนซุเอลาแยกตัวออกไปตั้งประเทศเป็นสาธารณรัฐอิสระ เมื่อปี 2373 (พร้อมกับเอกวาดอร์) มีกรุงการากัสเป็นเมืองหลวงจนถึงปัจจุบัน

วันชาติ 5 ก.ค. (วันที่ได้รับเอกราชจากสเปนเมื่อปี 2354)

การเมือง แบบสหพันธ์สาธารณรัฐ (Federal Republic) มีประธานาธิบดีเป็นประมุขแห่งรัฐและหัวหน้ารัฐบาล มาจากการเลือกตั้งโดยตรง วาระการดำรงตำแหน่ง 6 ปี ไม่จำกัดจำนวนครั้งในการดำรงตำแหน่ง

ฝ่ายบริหาร : ประธานาธิบดีมีอำนาจควบคุมฝ่ายบริหารและแต่งตั้ง ครม. ประธานาธิบดีคนปัจจุบัน คือ นายนิโคลัส มาดูโร (อายุ 64 ปี/ปี 2569) ผู้นำพรรค United Socialist Party of Venezuela (PSUV) ดำรงตำแหน่ง 3 สมัยติดต่อกัน (ตั้งแต่ เม.ย.2556) โดยชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งสุดท้ายเมื่อ 28 ก.ค.2567 ด้วยคะแนนเสียง 51% ขณะนี้นายเอ็ดมุนโด กอนซาเลซ ผู้สมัครอิสระ คู่แข่งสำคัญ

ได้คะแนนเสียง 44% อย่างไรก็ตาม พรรคฝ่ายค้านเวเนซุเอลาไม่ยอมรับผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งนี้ โดยอ้างว่าการเลือกตั้งไม่โปร่งใส นอกจากนี้ พรรคฝ่ายค้านเวเนซุเอลาซึ่งได้เสียงข้างมากในสภาแห่งชาติ ตั้งแต่ปี 2558 พยายามผลักดันการปรับลดวาระการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี จาก 6 ปี เหลือ 4 ปี แต่ไม่ประสบความสำเร็จ

ฝ่ายนิติบัญญัติ : สภาแห่งชาติ (Asamblea Nacional หรือ National Assembly) แบบรัฐสภาเดียว มาจากการเลือกตั้งโดยตรง ระบบการเลือกตั้งแบบผสมผสานระหว่างระบบเสียงข้างมากและแบบสัดส่วนจากบัญชีรายชื่อของพรรคการเมือง วาระ 5 ปี มีสมาชิก 285 คน (ในจำนวนนี้ 3 คน สงวนไว้สำหรับชนพื้นเมือง) การเลือกตั้งสมาชิกสภาแห่งชาติ ครั้งหลังสุดมีขึ้นเมื่อ 25 พ.ค.2568 และครั้งต่อไปในปี 2573 ทั้งนี้ ผลการเลือกตั้งสมาชิกสภาแห่งชาติครั้งหลังสุด พรรค PSUV ของประธานาธิบดีมาดуро ชนะการเลือกตั้ง ครองเสียงข้างมากในสภา (253 ที่นั่ง) ขณะที่พรรคฝ่ายค้านส่วนใหญ่คว่ำบาตรการเลือกตั้ง และยืนยันว่า พรรคฝ่ายค้านซึ่งครองเสียงข้างมากในสภาแห่งชาติ เมื่อปี 2558 เป็นสภาแห่งชาติที่ถูกต้องตามกฎหมาย และยังทำหน้าที่แทนประชาชน แม้รัฐบาลเวเนซุเอลาจัดการเลือกตั้งสมาชิกสภาแห่งชาติชุดใหม่ขึ้นมาแล้วก็ตาม

ฝ่ายตุลาการ : ประกอบด้วยศาลฎีกาแห่งชาติ (Supreme Tribunal of Justice) ผู้พิพากษาจำนวน 32 คน ได้รับการคัดเลือกและแต่งตั้งโดยสภาแห่งชาติ วาระ 12 ปี มีอำนาจสูงสุดในการพิจารณาคดีทุกประเภท ตีความรัฐธรรมนูญ ตรวจสอบกฎหมายหรือคำสั่งใด ๆ ที่ผ่านฝ่ายนิติบัญญัติหรือฝ่ายบริหารเห็นว่าสอดคล้องและถูกต้องตามรัฐธรรมนูญและกฎหมายสูงสุดของประเทศ ทั้งนี้ ระบบกฎหมายเวเนซุเอลาเป็นระบบประมวลกฎหมายแพ่ง (Civil Law System) ที่อิงประมวลกฎหมายแบบยุโรป โดยเฉพาะฝรั่งเศสและสเปน

พรรคการเมืองสำคัญ : กลุ่มฝ่ายซ้าย (Left-Wing Bloc) ได้แก่ พรรค United Socialist Party of Venezuela (PSUV) เป็นพรรครัฐบาลและเป็นแกนนำกลุ่มฝ่ายซ้าย มีนายนิโคลัส มาดуро (ประธานาธิบดี 3 สมัย ตั้งแต่ปี 2556) เป็นหัวหน้า พรรค Communist Party of Venezuela (PCV) มีนาย Oscar Figuera เป็นหัวหน้า และเคยเป็นพันธมิตรหลักของ PSUV แต่ขัดแย้งกันในประเด็นการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจของประธานาธิบดีมาดуро ที่เปลี่ยนจากแนวทางสังคมนิยมไปเป็นเสรีนิยมใหม่มากขึ้น อาทิ การยกเลิกการควบคุมอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ พรรค Movement for Venezuela (MPV) มีนาย Simon Calzadilla เป็นหัวหน้า เป็นแนวร่วมฝ่ายค้านตั้งแต่ปี 2551 และ พรรค Radical Cause มีนาย Andres Velasquez เป็นหัวหน้า เป็นแนวร่วมฝ่ายค้านตั้งแต่ปี 2545

กลุ่มฝ่ายขวาและสายกลาง (Right-Wing and Center Bloc) ประกอบด้วย พรรค Justice First (PJ) มีนาย Tomas Guanipa เป็นหัวหน้า พรรค Democratic Action (AD) มีนาง Isabel Carmona de Serra และนาย Ruben Antonio Limas Telles เป็นหัวหน้า พรรค A New Era (UNT) มีนาย Manuel Rosales เป็นผู้ก่อตั้งหลังแยกตัวจากพรรค AD และนาย Omar Barboza เป็นประธานบริหาร พรรค Popular Will (VP) มีนาย Leopoldo Lopez เป็นหัวหน้า พรรค Project Venezuela (PV) มีนาย Henrique Salas Romer เป็นหัวหน้า และพรรค Progressive Advance (AP) ซึ่งเคยเป็นแนวร่วมกลุ่มฝ่ายซ้ายภายใต้การนำของพรรค PSUV แต่แยกตัวออกมาตั้งพรรคใหม่เมื่อปี 2555 มีนาย Henri Falcon เป็นหัวหน้า นอกจากนี้ ฝ่ายค้านในเวเนซุเอลาจัดตั้งแนวร่วมพรรคการเมืองฝ่ายค้าน ที่เรียกว่า Democratic Unitary Platform (PUD) มีนาย Roberto Enriquez จากพรรค Christian Social Party (COPEI) ซึ่งเป็นพรรคฝ่ายค้านขนาดเล็ก ดำรงตำแหน่งโฆษกและผู้ประสานงาน

กลุ่มกดดันทางการเมือง : มีการแบ่งขั้วระหว่างกลุ่มสนับสนุนรัฐบาลกับกลุ่มต่อต้านรัฐบาล โดยกลุ่มสนับสนุนรัฐบาลที่สำคัญ ได้แก่ Bolivarian and Socialist Workers' Union (FSBT) เป็นสหภาพแรงงานที่ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นฐานเสียงหลักของพรรค PSUV และถ่วงดุลกับสหภาพแรงงานดั้งเดิมที่เป็นฝ่ายค้าน

Consejos Comunales (Pro-Government Local Communal Councils) หรือสภาชุมชนท้องถิ่น ซึ่งเป็นองค์กรที่รัฐบาลจัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย และ Union of Oil Workers of Venezuela (FUTPV) เป็นสหภาพแรงงานน้ำมัน ภายใต้การควบคุมของรัฐบาล

ส่วนกลุ่มต่อต้านรัฐบาลที่สำคัญ ได้แก่ Federation of Chambers and Associations of Commerce and Production of Venezuela (FEDECAMARAS) ซึ่งเป็นกลุ่มนักธุรกิจที่มีอิทธิพลในเวเนซุเอลา Confederacion Venezolana de Industriales (Coindustria) สมาพันธ์อุตสาหกรรมในเวเนซุเอลาซึ่งใกล้ชิดกับ FEDECAMARAS และ Venezuelan Confederation of Workers (CTV) เป็นสหภาพแรงงานดั้งเดิม นอกจากนี้ มีกลุ่มเคลื่อนไหวทางสังคมและองค์กรสิทธิมนุษยชน อาทิ Alerta Venezuela ซึ่งเป็นองค์กรอิสระ มีบทบาทสำคัญในการรายงานการละเมิดสิทธิมนุษยชน การปราบปรามผู้เห็นต่างจากรัฐบาล และวิกฤตด้านมนุษยธรรมในเวเนซุเอลา ส่วนใหญ่ทำงานร่วมกับกลุ่ม CTV

เศรษฐกิจ ก่อนการค้นพบน้ำมัน (คริสต์ศตวรรษที่ 20) เศรษฐกิจเวเนซุเอลาพึ่งพาเกษตรกรรมและปศุสัตว์ จนกระทั่งเริ่มค้นพบและขุดเจาะน้ำมันเชิงพาณิชย์ครั้งแรกในเวเนซุเอลาเมื่อปี 2465 จึงทำให้เวเนซุเอลากลายเป็นหนึ่งในประเทศอุตสาหกรรมน้ำมันชั้นนำของโลก โดยเวเนซุเอลาร่วมกับอิหร่าน อิรัก คูเวต และซาอุดีอาระเบีย ก่อตั้งองค์การกลุ่มประเทศผู้ส่งออกน้ำมันเป็นสินค้าออก (Organisation of Petroleum Exporting Countries-OPEC) อย่างเป็นทางการเมื่อปี 2503 อีกทั้งเคยติดอันดับผู้ผลิตน้ำมันรายใหญ่อันดับที่ 21 ของโลก และอันดับที่ 9 ของกลุ่ม OPEC (จากสมาชิก OPEC ทั้งหมด 12 ประเทศ)

เศรษฐกิจเวเนซุเอลาเปลี่ยนมาพึ่งพาการส่งออกน้ำมันเป็นหลักตั้งแต่ปี 2470 โดยรายได้จากการส่งออกน้ำมันดิบและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม มีสัดส่วนเกิน 90% ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมดของประเทศ และเป็นแหล่งรายได้หลักของรัฐบาล (เมื่อปี 2568 มีสัดส่วนประมาณ 58%) แม้จะมีการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมอื่น เช่น โลหะ อะลูมิเนียม และซีเมนต์ แต่สัดส่วนรายได้หลักยังคงกระจุกตัวอยู่ที่การส่งออกน้ำมัน ขณะที่ภาคเกษตรดั้งเดิมลดความสำคัญลงอย่างรวดเร็ว

เวเนซุเอลาเริ่มดำเนินนโยบายเศรษฐกิจแบบผูกขาดโดยรัฐ ที่เน้นผลิตและส่งออกน้ำมันเพียงอย่างเดียวมาตั้งแต่ปี 2519 และเพิ่มการผูกขาดมากขึ้นตั้งแต่ปี 2542 ในสมัยรัฐบาลประธานาธิบดี Hugo Chavez ส่งผลให้เวเนซุเอลามีความเสี่ยงสูงต่อปัจจัยภายนอกที่ไม่สามารถควบคุมได้ เช่น ราคาน้ำมันโลก และการคว่ำบาตรระหว่างประเทศ โดยเวเนซุเอลาเผชิญวิกฤตเศรษฐกิจครั้งใหญ่ต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2553-2560 เนื่องจากราคาน้ำมันในตลาดโลกลดลง ขณะที่การบริหารธุรกิจที่ล้มเหลวของบริษัทน้ำมันแห่งชาติเวเนซุเอลา (PDVSA) และการดำเนินมาตรการควบคุมอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศที่ผิดพลาดของรัฐบาล ส่งผลให้เวเนซุเอลาขาดแคลนเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐ ค่าเงินอ่อนค่าต่อเนื่อง และต้องนำเข้าสินค้าอุปโภคบริโภคที่มีราคาสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว อีกทั้งยังเผชิญมาตรการคว่ำบาตรการส่งออกน้ำมันจากสหรัฐฯ ตั้งแต่ปี 2558 ทำให้ส่งออกน้ำมันดิบได้ลดลง เริ่มเกิดภาวะขาดดุลงบประมาณ ค่าแรงในประเทศตกต่ำ ประสบปัญหาหนี้สาธารณะ และหนี้ต่างประเทศมีสัดส่วนสูงกว่า 150% ของ GDP รวมถึงภาวะเงินเฟ้อรุนแรง (Hyperinflation) ส่งผลให้ค่าครองชีพภายในประเทศสูงมาก

นอกจากนี้ การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ทั่วโลก เมื่อช่วงปี 2563-2564 ข้ำเติมวิกฤตเศรษฐกิจที่เรื้อรังมาหลายปี เป็นปัจจัยให้รัฐบาลเวเนซุเอลาในสมัยประธานาธิบดีนิโคลัส มาดูโร ต้องปรับเปลี่ยนมาดำเนินนโยบายเปิดเสรีด้านเศรษฐกิจบางส่วนเพื่อดึงดูดการลงทุนจากภาคเอกชน อย่างไรก็ตาม เศรษฐกิจเวเนซุเอลายังเผชิญความเสี่ยงจากนโยบายด้านการลงทุนและกฎหมายที่ไม่ชัดเจน รวมถึงการเพิ่มมาตรการคว่ำบาตรเวเนซุเอลามากขึ้นของสหรัฐฯ ภายใต้รัฐบาลประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ สมัยแรก (ปี 2560-2564) โดยเฉพาะการคว่ำบาตรบริษัทน้ำมันแห่งชาติเวเนซุเอลา รวมถึงอายัดทรัพย์สินและผลประโยชน์ของรัฐบาลเวเนซุเอลาในสหรัฐฯ เมื่อปี 2562

ทรัพยากรน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ เวเนซุเอลามีแหล่งน้ำมันและก๊าซธรรมชาติสำคัญ ได้แก่

- 1) Orinoco Oil Belt เป็นแหล่งน้ำมันในพื้นที่ตอนใต้ลุ่มแม่น้ำโอริโนโก ทางภาคตะวันออกของประเทศเป็นแหล่งสำรองน้ำมันดิบชนิดหนักพิเศษ (extra-heavy crude oil) ได้รับการพิสูจน์แล้วว่ามีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก แต่มีต้นทุนการผลิตสูง เนื่องจากต้องใช้เทคโนโลยีขั้นสูง
- 2) Maracaibo Basin เป็นแหล่งน้ำมันทางตอนใต้ทะเลสาบมาราโกโบ ทางตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศ เป็นแหล่งผลิตน้ำมันดั้งเดิมที่เก่าแก่ที่สุด (ค้นพบน้ำมันตั้งแต่ปี 2463) และยังมีปริมาณสำรองน้ำมันดิบชนิดกลางและเบา แม้ปัจจุบันแหล่งน้ำมันเริ่มเสื่อมสภาพ
- 3) Eastern Venezuela Basin เป็นแหล่งน้ำมันและก๊าซธรรมชาตินอกชายฝั่งทะเลแคริบเบียน
- 4) Dragon Field เป็นแหล่งก๊าซธรรมชาตินอกชายฝั่งทะเลแคริบเบียนและมหาสมุทรแอตแลนติกเหนือ และ
- 5) Barinas-Apure Basin เป็นแหล่งน้ำมันดิบเบา ทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศ

ปริมาณน้ำมันดิบสำรองที่พิสูจน์ทราบแล้วรวมประมาณ 303,220 ล้านบาร์เรล (มากเป็นอันดับ 1 ของโลก) กำลังการผลิตน้ำมันดิบและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ทั้งหมดเฉลี่ยประมาณวันละ 910,000 บาร์เรล ส่งออกเฉลี่ยประมาณวันละ 870,000 บาร์เรล ส่วนก๊าซธรรมชาติ มีปริมาณสำรองที่พิสูจน์ทราบแล้ว 5.51 ล้านล้านลูกบาศก์เมตร กำลังการผลิตวันละประมาณ 22,590 ล้านลูกบาศก์เมตร (ข้อมูลประมาณการปี 2567 จาก OPEC Annual Statistical Bulletin 2025 ของกลุ่มประเทศผู้ส่งออกน้ำมัน)

ทรัพยากรแร่ที่สำคัญ ได้แก่ ทองคำ (มีแหล่งแร่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศ) เหล็ก (มีแหล่งแร่ทางตะวันออกเฉียงใต้และทางใต้ของประเทศ) บอไซด์ (เป็นวัตถุดิบหลักสำหรับผลิตอะลูมิเนียม มีแหล่งแร่ทางตอนกลางและตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศ) นิกเกิล (ใช้ในอุตสาหกรรมเหล็กกล้าไร้สนิมและแบตเตอรี่ มีแหล่งแร่บนพื้นที่ภูเขาทางใต้) เพชร (มีเหมืองหลักอยู่ทางใต้) แมงกานีส และทองแดง (มีแหล่งแร่พื้นที่ภูเขาทางใต้และตะวันตก) นอกจากนี้ ยังพบแร่หายาก (Rare earth) ในเขตภูเขาทางใต้ แต่ยังไม่ได้รับการสำรวจและพัฒนาอย่างเต็มที่

สกุลเงิน ตัวย่อสกุลเงิน : โบลิบาร์เวเนซุเอลา (Venezuelan Bolivar Fuerte-VEF)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 1 ดอลลาร์สหรัฐ : 248.89 VEF

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 1 บาท : 7.81 VEF (ธ.ค.2568)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) : 105,876 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการปี 2568 ของ IMF)

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : 3%

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 3,969 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราเงินเฟ้อ : 270%

ดุลบัญชีเดินสะพัด : เกินดุล 4,197 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ทุนสำรองเงินตราต่างประเทศ : 10,400 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ข้อมูลเมื่อ มิ.ย.2568 ของธนาคารกลางเวเนซุเอลา)

อัตราการว่างงาน : 5.53% (ข้อมูลประมาณการปี 2567 จาก CIA World Factbook)

แรงงาน : 11.14 ล้านคน

ดุลการค้าระหว่างประเทศ : ขาดดุล 600 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ข้อมูลเมื่อปี 2567 ขององค์การการค้าโลก)

มูลค่าการส่งออก : 14,310 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออก : น้ำมันดิบและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม (มากกว่า 90% ของรายได้จากการส่งออกทั้งหมด) สารเคมี สัตว์น้ำ เหล็กและเหล็กกล้า แร่และกากแร่

คู่ค้าส่งออกสำคัญ : จีน สหรัฐฯ อินเดีย บราซิล เนเธอร์แลนด์ สิงคโปร์ สเปน โคลอมเบีย อิตาลี ญี่ปุ่น

มูลค่าการนำเข้า : 14,910 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้า : ผลผลิตทางการเกษตร อาหาร เชื้อเพลิงและสินแร่ สินค้าอุตสาหกรรมแปรรูป เหล็กและเหล็กกล้า เคมีภัณฑ์ ยาและผลิตภัณฑ์ยา อุปกรณ์สำนักงานและโทรคมนาคม คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์ สิ่งทอ และเสื้อผ้า

คู่ค้านำเข้าสำคัญ : จีน สหรัฐฯ บราซิล โคลอมเบีย ตุรกี เม็กซิโก อาร์เจนตินา เยอรมนี อิตาลี สเปน

การทหาร งบประมาณด้านการทหารของเวเนซุเอลา เมื่อปี 2567 อยู่ที่ 649 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (21% ของ GDP) ที่ผ่านมามีความร่วมมือด้านการทหารที่ใกล้ชิดกับจีนและรัสเซีย โดยเฉพาะการจัดซื้ออาวุธยุทโธปกรณ์ และรับการสนับสนุนด้านการฝึกอบรมและด้านเทคนิคจากทั้งสองประเทศ นอกจากนี้ ยังมีรายงานการจัดหาอาวุธจากอิหร่าน อาทิ อากาศยานไร้คนขับ (UAV) การเข้าร่วมการฝึกซ้อมทางทหารกับจีน คิวบา อิหร่าน และ รัสเซีย รวมถึงการประจำการทหารราบคิวบา และที่ปรึกษาด้านกลาโหมของรัสเซียในเวเนซุเอลา อย่างไรก็ตาม กองทัพเวเนซุเอลายังมีขีดความสามารถไม่มากพอ ขณะที่อุตสาหกรรมป้องกันประเทศยังไม่ก้าวหน้าเช่นกัน โดยมีบริษัทของรัฐบาลเล็ก เน้นการผลิตอาวุธปืนขนาดเล็ก เครื่องกระสุน และเรือตรวจการณ์ชายฝั่งขนาดเล็ก ส่วนบริษัทอากาศยานแห่งชาติ (Empresa Aeronáutica Nacional-EANSA) ซึ่งเป็นบริษัทการบินและอวกาศของรัฐบาล (ก่อตั้งเมื่อปี 2563) อยู่ระหว่างการพัฒนาและผลิต UAV เลียนแบบ UAV รุ่น Mohajer ของอิหร่าน

กำลังพลประจำการทั้งหมด ประมาณ 123,000 คน ในจำนวนนี้ยังไม่รวม กำลังพลสำรอง (ทหารกองหนุน) ของ ทบ. จำนวน 8,000 คน กองกำลังกึ่งทหารและกำลังเสริม จำนวน 220,000 คน การเกณฑ์ทหารเฉพาะเพศชาย ระยะเวลา 30 เดือน ใช้ระบบการจับฉลากและคัดเลือกเข้าประจำการ

ทบ. มีกำลังพลประจำการ 63,000 คน ยุทโธปกรณ์สำคัญ ได้แก่ รถถังหลัก (MBT) รุ่น AMX-30V จำนวน 81 คัน และรุ่น T-72B1 จำนวน 91 คัน รถถังเบา (LT TK) รุ่น AMX-13 จำนวน 31 คัน และรุ่น Scorpion-90 จำนวน 78 คัน รถหุ้มเกราะลาดตระเวน (RECCE) รุ่น Dragoon 300 LFV2 จำนวน 42 คัน และรุ่น V-100/V-150 จำนวน 79 คัน รถทหารราบ (IFV) รุ่น BMP-3 จำนวน 123 คัน และรุ่น BTR-80A จำนวน 114 คัน รถลำเลียงพลหุ้มเกราะ แบบล้อยาง (APC/W) รุ่น Dragoon 300 จำนวน 36 คัน ขีปนาวุธนำวิถีต่อต้านรถถัง (MSL) แบบ MANPATs รุ่น IMI MAPATS และปืนไร้แรงสะท้อนถอยหลัง (RCL) รุ่น M40A1 (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ปืนต่อต้านรถถัง (GUNS) แบบ Self-Propelled รุ่น M18 Hellcat จำนวน 75 กระบอก ปืนใหญ่แบบ Self-Propelled รุ่น 2S19 Msta-S จำนวน 48 กระบอก และรุ่น Mk F3 จำนวน 12 กระบอก แบบลากจูง รุ่น M101A1 จำนวน 40 กระบอก รุ่น Model 56 pack howitzer จำนวน 40 กระบอก และรุ่น M114A1 จำนวน 12 กระบอก ระบบจรวดหลายลำกล้อง (MRL) รุ่น BM-21 Grad จำนวน 24 ชุด รุ่น LAR SP (LAR-160) 20 ชุด และรุ่น 9A52 Smerch จำนวน 12 ชุด เครื่องยิงลูกระเบิด (MOR) ขนาดและรุ่นต่าง ๆ รวม 270 กระบอก เครื่องบินลำเลียง (TPT) รุ่น Beechcraft King Air รุ่น Cessna รุ่น IAI Arava และรุ่น M-28 Skytruck รวม 28 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตี (ATK) รุ่น Mi-35M2 Hind จำนวน 9 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์อเนกประสงค์ (MRH) รุ่น Bell 412EP/SP และรุ่น Mi-17V-5 Hip H รวม 31 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ลำเลียง (TPT) รุ่น Mi-26T2 Halo จำนวน 3 เครื่อง รุ่น AS-61D จำนวน 2 เครื่อง รุ่น Bell 206B Jet Ranger และรุ่น Bell 206L3 Long Ranger II รวม 4 เครื่อง

ทร. มีกำลังพลประจำการ 25,500 คน (ในจำนวนนี้เป็นทหารเกณฑ์ 3,200 คน) ยุทโธปกรณ์สำคัญ ได้แก่ เรือดำน้ำพิฆาตเรือผิวน้ำเครื่องยนต์ดีเซลและไฟฟ้า (SSK) ชั้น Sabalo จำนวน 1 ลำ เรือฟรีเกตติดตั้งขีปนาวุธนำวิถี (FSGHM) ชั้น Mariscal Sucre จำนวน 2 ลำ เรือคอร์เวต (FSGH) ติดตั้งขีปนาวุธต่อต้านเรือผิวน้ำ

ชั้น Guaiqueri จำนวน 2 ลำ เรือตรวจการณ์นอกชายฝั่ง (PSOH) ชั้น Guaiqueri จำนวน 1 ลำ เรือตรวจการณ์เร็วติดตั้งขีปนาวุธต่อต้านเรือผิวน้ำ (PBF) ชั้น Peykaap III (IPS-16 mod) 2 ลำ เรือตรวจการณ์ติดตั้งขีปนาวุธต่อต้านเรือผิวน้ำ (PBG) ชั้น Federacion (UK Vosper 37m) 3 ลำ เรือตรวจการณ์เร็ว (PBF) ชั้น Peykaap III (IPS-16 mod) 2 ลำ เรือตรวจการณ์ (PB) ชั้น Constitucion (UK Vosper 37m) 3 ลำ เรือยกพลขึ้นบกขนาดใหญ่ (LST) ชั้น Capana (ROK Alligator) 3 ลำ เรือระบายพลอเนกประสงค์ (LCU) ชั้น Margarita (สำหรับภารกิจแม่น้ำ) 2 ลำ เรือสะเทินน้ำสะเทินบก (UCAC) หรือ Hovercraft รุ่น Griffon 2000TD จำนวน 1 ลำ เรือส่งกำลังบำรุงและสนับสนุนชั้นต่าง ๆ รวม 10 ลำ

นอกจากนี้ ยังมีกองบิน ทร. มีกำลังพลประจำการ 500 คน นาวิกโยธินประมาณ 15,000 คน และกองกำลังป้องกันชายฝั่ง 1,000 คน โดยกองบิน ทร. มียุทธโศปกรณ์สำคัญ ได้แก่ เครื่องบินลาดตระเวนทางทะเล (MP) รุ่น C-212-200 MPA จำนวน 2 เครื่อง เครื่องบินขนส่ง (TPT) รุ่น Beech C90 King Air จำนวน 1 เครื่อง รุ่น Beech 200 King Air จำนวน 1 เครื่อง รุ่น C-212 Aviocar จำนวน 4 เครื่อง และรุ่น Turbo Commander 980C จำนวน 1 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ปราบเรือดำน้ำ (ASW) รุ่น Bell 212 ASW (AB-212 ASW) 4 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์อเนกประสงค์ (MRH) รุ่น Bell 412EP Twin Huey จำนวน 6 เครื่อง และรุ่น Mi-17V-5 Hip H จำนวน 6 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ขนส่ง (TPT) รุ่น Bell 206B Jet Ranger II จำนวน 1 เครื่อง ส่วนนาวิกโยธิน มียุทธโศปกรณ์สำคัญ ได้แก่ รถถังเบา (LT TK) รุ่น VN-16 จำนวน 10 คัน ยานรบลำเลียงพลหุ้มเกราะ (IFV) รุ่น VN-1 จำนวน 11 คัน รุ่น VN-18 จำนวน 10 คัน ยานลำเลียงพลหุ้มเกราะ (APC) แบบล้อ (W) รุ่น EE-11 Urutu จำนวน 37 คัน ยานยนต์โจมตีสะเทินน้ำสะเทินบก (AAV) รุ่น LVTP-7 จำนวน 11 คัน ปืนไร้แรงสะท้อนถอยหลัง (RCL) รุ่น Carl Gustaf และรุ่น M40A1 (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ปืนใหญ่ลากจูง ขนาด 105 มม. รุ่น M-56 จำนวน 18 กระบอก ระบบจรวดหลายลำกล้อง (MRL) รุ่น Fajr-1 จำนวน 10 ชุด เครื่องยิงลูกระเบิด (MOR) รุ่น Brandt จำนวน 12 กระบอก เรือตรวจการณ์ลำน้ำ (PBR) ชั้น Constancia จำนวน 18 ลำ ชั้น Manauré 2 ลำ และชั้น Terepaima (Cougar) 3 ลำ เรือระบายพลอเนกประสงค์ (LCU) 1 ลำ เรือระบายพลยานยนต์ (LCM) 1 ลำ เรือระบายพลขนาดเล็ก (LCVP) 12 ลำ ขณะที่กองกำลังป้องกันชายฝั่ง มียุทธโศปกรณ์สำคัญ ได้แก่ เรือตรวจการณ์นอกชายฝั่ง (PSO) ชั้น Guaicamacuto จำนวน 3 ลำ เรือตรวจการณ์ (PB) ชั้น Fernando Gomez de Saa จำนวน 1 ลำ ชั้น Gavion จำนวน 12 ลำ ชั้น Pagalo จำนวน 3 ลำ ชั้น Petrel (US Point) 4 ลำ และชั้น Protector จำนวน 2 ลำ เรือส่งกำลังบำรุงและสนับสนุนชั้นต่าง ๆ รวม 4 ลำ

ทอ. มีกำลังพลประจำการ 11,500 คน ยุทธโศปกรณ์สำคัญ ได้แก่ เครื่องบินขับไล่ (FTR) รุ่น F-16A Fighting Falcon จำนวน 15 เครื่อง และรุ่น F-16B Fighting Falcon จำนวน 3 เครื่อง เครื่องบินขับไล่/โจมตีภาคพื้นดิน (FGA) รุ่น Su-30MKV Flanker จำนวน 21 เครื่อง เครื่องบินสงครามอิเล็กทรอนิกส์ (EW) รุ่น Falcon 20DC จำนวน 2 เครื่อง และรุ่น SA-227 Metro III (C-26B) 2 เครื่อง เครื่องบินเติมเชื้อเพลิงกลางอากาศ (TKR) รุ่น KC-137 จำนวน 1 เครื่อง เครื่องบินลำเลียง (TPT) รุ่น C-130H Hercules จำนวน 5 เครื่อง รุ่น G-222 จำนวน 1 เครื่อง และรุ่น Y-8 จำนวน 8 เครื่อง เครื่องบินลำเลียง (TPT) รุ่นต่าง ๆ รวม 56 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์อเนกประสงค์ (MRH) รุ่น Mi-17 (Mi-17VS) Hip H จำนวน 8 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ลำเลียง (TPT) รุ่น AS332B Super Puma จำนวน 3 เครื่อง รุ่น AS532 Cougar จำนวน 7 เครื่อง รุ่น AS532UL Cougar จำนวน 2 เครื่อง รุ่น Mi-172 (VIP) 2 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ลำเลียง (TPT) รุ่น Enstrom 480B จำนวน 7 เครื่อง อากาศยานไร้คนขับ (UAV) ลาดตระเวน รวบรวมข่าวสาร และเฝ้าตรวจ (CISR) รุ่น Mohajer 6 ของอิหร่าน (มีรายงานว่า มีประจำการ) และรุ่น ANSU-100 (อยู่ระหว่างการทดสอบ) อากาศยานไร้คนขับ (UAV) รวบรวมข่าวสารและเฝ้าตรวจ (ISR) รุ่น Mohajer 2 ของอิหร่าน (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ขีปนาวุธจากอากาศสู่อากาศ (AAM) แบบนำวิถีด้วยอินฟราเรด (IR) รุ่น AIM-9L/P Sidewinder รุ่น PL-5E รุ่น R-73 รุ่น R-27T/ET รุ่น Python 4

แบบนำวิถีด้วยเรดาร์กึ่งอัตโนมัติ (SARH) รุ่น R-27R/ER และแบบนำวิถีด้วยเรดาร์ (ARH) รุ่น R-77 (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ขีปนาวุธจากอากาศสู่พื้น (ASM) รุ่น Kh-29L/T และรุ่น Kh-59M ขีปนาวุธต่อต้านเรือผิวน้ำ (AShM) รุ่น Kh-31A รุ่น AM39 Exocet ขีปนาวุธต่อต้านเรดาร์ (ARM) รุ่น Kh-31P (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน)

นอกจากนี้ ทอ. มีหน่วยบัญชาการป้องกันภัยทางอากาศ (Air Defence Command-CODAI) ซึ่งประจำการยุทโธปกรณ์ ได้แก่ ระบบขีปนาวุธแบบพื้นสู่อากาศ (SAM) ระยะไกล รุ่น S-300VM จำนวน 12 ชุด ระยะกลาง รุ่น 9K317M2 Buk-M2E จำนวน 9 ระบบ รุ่น S-125 Pechora-2M จำนวน 44 ระบบ และระยะประชิด (Point-defence) รุ่น 9K338 Igla-S รุ่น ADAMS รุ่น Mistral และรุ่น RBS-70 (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ปืนต่อใหญ่สู่อากาศยาน (GUNS) แบบ Self-Propelled รุ่น AMX-13 Rafaga จำนวน 6 กระบอก และรุ่น M42 จำนวน 6 กระบอก ปืนใหญ่ลากจูง (TOWED) รุ่น TCM-20 จำนวน 114 กระบอก รุ่น ZU23-2 ประมาณ 200 กระบอก และรุ่น L/70 จำนวน 114 กระบอก

กองกำลังพิทักษ์ชาติ (National Guard หรือ Fuerzas Armadas de Cooperacion) มีกำลังพลประจำการ 23,000 คน ทำหน้าที่ดูแลความมั่นคงภายในประเทศและด้านศุลกากร มีกองบัญชาการระดับภูมิภาคทั่วประเทศ รวม 9 แห่ง ยุทโธปกรณ์สำคัญ ได้แก่ ยานลำเลียงพลหุ้มเกราะ (APC) แบบสายพาน (T) รุ่น AMX-VCI จำนวน 25 คัน รุ่น AMX-PC จำนวน 12 คัน รุ่น AMX-VCTB จำนวน 8 คัน แบบล้อยาง (W) รุ่น Fiat 6614 จำนวน 24 คัน และรุ่น UR-416 จำนวน 20 คัน ยานยนต์อเนกประสงค์หุ้มเกราะ (AUV) รุ่น VN4 จำนวน 121 คัน เครื่องยิงลูกระเบิด ขนาด 81 มม. จำนวน 50 กระบอก เรือตรวจการณ์ (PB) ชั้น Protector จำนวน 12 ลำ ชั้น Punta จำนวน 12 ลำ และชั้น Rio Orinoco II จำนวน 10 ลำ เครื่องบินลำเลียง (TPT) รุ่นต่าง ๆ รวม 34 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์อเนกประสงค์ (MRH) รุ่น Bell 412EP จำนวน 8 เครื่อง รุ่น Mi-17V-5 Hip H จำนวน 5 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ลำเลียง (TPT) รุ่น AS355F Ecureuil II จำนวน 9 เครื่อง รุ่น AW109 4 เครื่อง รุ่น Bell 206B/L Jet Ranger/Long Ranger จำนวน 4 เครื่อง และรุ่น Bell 212 (AB 212) 1 เครื่อง

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ Caricom (observer), CD, CDB, CELAC, FAO, G-15, G-24, G-77, IADB, IAEA, IBRD, ICAO, ICC (national committees), ICCT (signatory), ICRM, IDA, IFAD, IFC, IFRCs, IHO, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IOM, IPU, ITSU, ITU, ITUC (NGOs), LAES, LAIA, LAS (observer), MIGA, NAM, OAS, OPANAL, OPCW, OPEC, PCA, Petrocaribe, UN, UNASUR, UNCTAD, UNESCO, UNHCR, UNIDO, Union Latina, UNWTO, UPU, WCO, WFTU (NGOs), WHO, WIPO, WMO, WTO

การขนส่งและโทรคมนาคม ท่าอากาศยาน 509 แห่ง (ข้อมูลเมื่อปี 2568 จาก CIA World Factbook) ในจำนวนนี้ 20-30 แห่ง เป็นท่าอากาศยานพาณิชย์ ที่เหลือเป็นสนามบินท้องถิ่น สนามบินทหาร และสนามบินใช้งานเฉพาะทาง มีท่าอากาศยานนานาชาติที่สำคัญ ได้แก่ ท่าอากาศยานนานาชาติ Simon Bolívar ใกล้กรุงการากัส (เมืองหลวง) เป็นท่าอากาศยานหลักและใหญ่ที่สุดของประเทศ ท่าอากาศยานนานาชาติ La Chinita รัฐซูลีอา (Zulia) ทางตะวันตกเฉียงเหนือ และท่าอากาศยานนานาชาติ José Tadeo Monagas รัฐอะมะซอน ทางตะวันตกเฉียงใต้ เส้นทางรถไฟ 447 กม. (ข้อมูลเมื่อปี 2557) ถนน 349,720 กม. (ประมาณการปี 2561-2566 ของสหพันธ์ถนนนานาชาติ หรือ IRF) เส้นทางน้ำ 7,100 กม. มีท่าเรือสำคัญหลายแห่ง เช่น ท่าเรือ Puerto Cabello ชายฝั่งทะเลแคริบเบียน ทางภาคกลาง-ตะวันตก เป็นท่าเรือใหญ่และสำคัญที่สุด สำหรับการส่งออกน้ำมัน และท่าเรือ La Guaira ชายฝั่งทะเลแคริบเบียน ทางภาคเหนือ ใกล้กรุงการากัส เป็นท่าเรือหลักรองรับการนำเข้าสินค้าและการขนส่งทางทะเล โทรศัพท์พื้นฐาน 2.42 ล้านเลขหมาย โทรศัพท์เคลื่อนที่ 22.2 ล้านเลขหมาย (79.1% ของประชากร) รหัสโทรศัพท์ระหว่างประเทศ +58 จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 17.5 ล้านคน รหัสอินเทอร์เน็ต .ve (ข้อมูลประมาณการปี 2567 ของ Teleco ซึ่งเป็นบริษัทให้คำปรึกษาด้านโทรคมนาคมและตลาดสื่อสารของบราซิล)

การเดินทาง ชาวไทยที่ต้องการเดินทางเข้าเวเนซุเอลา ต้องขอรับการตรวจลงตราหนังสือเดินทาง (Visa) ผ่าน สอท.เวเนซุเอลา ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ มาเลเซีย โดยพำนักได้ไม่เกิน 90 วัน และต้องฉีดวัคซีนป้องกันไข้เหลือง (มีอยู่หลายเป็นพาหะ) ก่อนเดินทางอย่างน้อย 10 วัน พร้อมนำหลักฐานการฉีดวัคซีนติดตัวไว้เพื่อแสดงระหว่างการเดินทาง

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม

1. ความตึงเครียดระหว่างเวเนซุเอลากับสหรัฐฯ จากการที่รัฐบาลสหรัฐฯ ภายใต้ประธานาธิบดี โดนัลด์ ทรัมป์ ใช้มาตรการทางทหารกดดันประธานาธิบดีนิโคลาส มาดูโร ของเวเนซุเอลา ให้สละอำนาจผ่านปฏิบัติการปราบปรามเครือข่ายอาชญากรรมและกลุ่มค้ายาเสพติดในลาตินอเมริกา ควบคู่กับการคงมาตรการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจต่อเวเนซุเอลา
2. การแก้ไขวิกฤตเศรษฐกิจที่ยืดเยื้อและเปราะบาง ส่งผลให้ประชาชนจำนวนมากยังคงประสบปัญหาความยากจน เงินเฟ้อรุนแรง ค่าครองชีพสูง ขาดแคลนสินค้าอุปโภค-บริโภคที่จำเป็นต่อการดำรงชีพ และเป็นปัจจัยผลักดันให้ประชาชนเวเนซุเอลาประมาณ 8 ล้านคน อพยพออกจากประเทศ เพื่อแสวงหาชีวิตที่ดีขึ้น
3. การกระชับความสัมพันธ์กับจีน รัสเซีย และอิหร่าน ให้แน่นแฟ้นมากขึ้นของรัฐบาลเวเนซุเอลา เพื่อรับมือกับวิกฤตเศรษฐกิจ รวมถึงการกดดันทางการเมือง การทหาร และมาตรการคว่ำบาตรจากสหรัฐฯ

ความสัมพันธ์ไทย-เวเนซุเอลา

ไทยและเวเนซุเอลาสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตเมื่อ 27 ส.ค.2525 (ครบรอบ 44 ปี ในปี 2569) โดยไทยมอบหมายให้ สอท. ณ กรุงลิมา เปรู มีเขตอาณาครอบคลุมเวเนซุเอลา และเปิดสถานกงสุลกิตติมศักดิ์ ณ กรุงการากัส เมื่อปี 2536 ขณะที่เวเนซุเอลามอบหมายให้ สอท.เวเนซุเอลา ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ มาเลเซีย มีเขตอาณาครอบคลุมไทย ทั้งนี้ รัฐบาลเวเนซุเอลาขอเปิด สอท.ประจำประเทศไทย โดยรัฐบาลไทยมีมติอนุมัติคำขอเมื่อ 27 เม.ย.2549 แต่จนถึงปัจจุบันยังไม่มีการจัดตั้ง สอท.เวเนซุเอลาประจำประเทศไทย

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเวเนซุเอลา นับจากสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกัน เป็นไปด้วยความราบรื่น แต่ไม่ใกล้ชิด เนื่องจากความห่างไกลทางภูมิศาสตร์ ทำให้การแลกเปลี่ยนการเยือนระหว่างกันเป็นไปอย่างจำกัด กอปรกับทั้งสองฝ่ายยังไม่มีการจัดตั้งกลไกรหรือทวิภาคีระหว่างกัน ส่วนความร่วมมือในกรอบพหุภาคีของทั้งสองฝ่าย ที่สำคัญ ได้แก่ สหประชาชาติ กลุ่มประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด (Non-Aligned Movement-NAM) และเวทีความร่วมมือระหว่างเอเชียตะวันออกกับลาตินอเมริกา (Forum for East Asia - Latin America Cooperation- FEALAC)

ความร่วมมือด้านการค้า เมื่อปี 2567 เวเนซุเอลาเป็นคู่ค้าอันดับ 9 ของไทยในทวีปอเมริกาใต้ และอันดับ 21 ในกลุ่มประเทศลาตินอเมริกา มีมูลค่าการค้า 43.33 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (1,524.48 ล้านบาท) โดยไทยส่งออก 34.77 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (1,217.39 ล้านบาท) นำเข้า 8.56 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (307.09 ล้านบาท) ไทยเป็นฝ่ายได้ดุลการค้า มูลค่า 26.21 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (910.29 ล้านบาท) ขณะที่ห้วง ม.ค.-ต.ค.68 การค้าระหว่างไทยกับเวเนซุเอลา มีมูลค่า 52.28 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (1,720.39 ล้านบาท) ไทยส่งออก 37.04 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (1,217.73 ล้านบาท) และนำเข้า 15.25 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (502.66 ล้านบาท)

สินค้าส่งออกสำคัญของไทย ได้แก่ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ ด้ายและเส้นใยประดิษฐ์ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่องจักรกล เครื่องซักผ้าและเครื่องซักแห้ง ผลิตภัณฑ์ยาง อาหารสัตว์เลี้ยงอาหารทะเลกระป๋องและแปรรูป ผ้าผืน เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ ตู้เย็น ตู้แช่แข็งและส่วนประกอบ เตาอบไมโครเวฟและเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ให้ความร้อน เคมีภัณฑ์ เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ ผักกระป๋อง และผักแปรรูป

สินค้านำเข้าสำคัญของไทย ได้แก่ ผัก ผลไม้และของปรุงแต่งผัก ผลไม้ สินแร่โลหะอื่น ๆ เศษโลหะ และผลิตภัณฑ์ เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ เครื่องดื่มประเภทน้ำแร่ น้ำอัดลมและสุรา ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องใช้เบ็ดเตล็ด เครื่องมือเครื่องใช้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ การแพทย์ นาฬิกาและส่วนประกอบ เครื่องจักรไฟฟ้า และส่วนประกอบ สิ่งพิมพ์ เสื้อผ้าสำเร็จรูป

นายนิโคลัส มาดูโร
Nicolas Maduro Moros

ตำแหน่ง	ประธานาธิบดีเวเนซุเอลา
เกิด	23 พ.ย.2505 (อายุ 64 ปี/ปี 2569) ที่การากัส ในครอบครัวชนชั้นแรงงาน เป็นบุตรของนาย Nicolas Maduro Garcia ซึ่งเสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถยนต์ พร้อมนาง Teresa de Jesus Moros ภรรยา เมื่อปี 2532
ศาสนา	คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก และผู้อุทิศตน (devotee) ในแนวทางของนายสัตยาไส บาบา (Sathya Sai Baba) นักบุญและผู้นำจิตวิญญาณชาวอินเดีย
สถานภาพทางครอบครัว	
ปี 2531	- สมรสครั้งแรกกับนาง Adriana Guerra Angulo ต่อมาหย่าร้างกัน โดยมีบุตรชาย 1 คน คือ นาย Nicolas Madoru Guerra
ปี 2556	- สมรสครั้งที่ 2 กับนาง Cilia Flores ทนายความและนักการเมืองที่มีบทบาทสูงในรัฐบาลและรัฐสภา โดยเคยดำรงตำแหน่งประธานสภาแห่งชาติต่อจากสามี ไม่มีบุตรด้วยกัน แต่นาง Flores รับหลานเป็นบุตรบุญธรรม 1 คน
การศึกษา	- โรงเรียนมัธยมศึกษาที่ Liceo José Ávalos in El Valle ในย่านผู้ใช้แรงงาน ชานกรุงการากัส แต่ไม่ปรากฏรายงานยืนยันเป็นทางการว่าสำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยม
ประวัติการทำงาน	
ไม่ระบุปี	- คนขับรถประจำทาง บริษัท Caracas Metro เป็นเวลาหลายปี
ปี 2526	- ผู้รักษาความปลอดภัยของนาย José Vicente Rangel นักการเมืองฝ่ายซ้ายของเวเนซุเอลาในช่วงการรณรงค์ชิงตำแหน่งประธานาธิบดี
ประวัติทางการเมือง	
ไม่ระบุปี	- เริ่มต้นเป็นสมาชิกอย่างไม่เป็นทางการของสหภาพแรงงาน ในฐานะผู้แทนพนักงานขับรถประจำทาง บริษัท Caracas Metro

ปี 2533-2542

- เข้าร่วมกลุ่ม Movimiento Bolivariano Revolucionario-200 (MBR-200) ขบวนการทางการเมืองและการทหารใต้ดินฝ่ายซ้ายจัดในเวเนซุเอลา เพื่อรณรงค์เรียกร้องให้ปล่อยตัวนาย Hugo Chavez ซึ่งถูกจำคุกข้อหามีส่วนร่วมวางแผนปฏิวัติโค่นล้มรัฐบาลของประธานาธิบดี Carlos Andrés Pérez เมื่อปี 2535 แต่ล้มเหลว
- ร่วมก่อตั้งพรรค Movement of the Fifth Republic (MVR) อย่างเป็นทางการเมื่อปี 2539 เพื่อสนับสนุนนาย Hugo Chavez ซึ่งพ้นข้อหามีส่วนร่วมวางแผนปฏิวัติรัฐประหาร และลงสมัครเลือกตั้งชิงตำแหน่งประธานาธิบดี
- ได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สภาแห่งชาติ) สังกัดพรรค MVR เมื่อปี 2541
- ได้รับเลือกเป็นสมาชิกสมัชชาแห่งชาติร่างรัฐธรรมนูญ (National Constituent Assembly) ทำหน้าที่ร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ เมื่อปี 2542

ปี 2543

- ได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาแห่งชาติ ภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่

ปี 2548-2549

- ดำรงตำแหน่งประธานสภาแห่งชาติ

9 ส.ค.2549-15 ม.ค.2556

- ดำรงตำแหน่ง รมว.กระทรวงการต่างประเทศ

13 ต.ค.2555-5 มี.ค.2556

- ดำรงตำแหน่ง รองประธานาธิบดี

5 มี.ค.-14 เม.ย.2556

- รักษาการตำแหน่งประธานาธิบดี หลังประธานาธิบดี Hugo Chavez อสัญกรรมด้วยโรคมะเร็ง เมื่อ 5 มี.ค.2556

14 เม.ย.2556

- ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีสมัยที่ 1

20 พ.ค.2561

- ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีสมัยที่ 2

28 ก.ค.2567

- ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีสมัยที่ 3

ข้อมูลอื่น ๆ ที่น่าสนใจ

- สนใจติดตามนาย Sathya Sai Baba นักบุญชาวอินเดียในช่วงปี 2555
- ระบุว่า ตนเองเป็นลูกผสมคนผิวขาวกับชาวอินเดียนพื้นเมือง (Mestizo) แต่เคยยอมรับว่ามีเชื้อสายแอฟริกันอยู่ด้วย
- ไม่มีความรู้ภาษาต่างประเทศ และมักพูดถึงตนเองว่า เป็นประธานาธิบดีชนชั้นแรงงาน เพราะมีการศึกษาน้อย
- ได้รับความรักดีจากกองทัพ เวเนซุเอลาอย่างสูง เห็นได้จากเมื่อสหรัฐฯ ร่วมมือกับนาย Juan Guaido อดีตผู้นำฝ่ายค้าน พยายามยึดอำนาจการปกครองจากประธานาธิบดี Maduro เมื่อกลางปี 2562 โดยชักชวนนายทหารระดับสูงให้เข้าร่วมด้วย ปรากฏว่า นอกจากไม่มีใครเข้าร่วมแล้วยังนำเรื่องดังกล่าวไปแจ้งต่อประธานาธิบดี Maduro โดยตรง
- ถูกสหรัฐฯ ขึ้นบัญชีคว่ำบาตร (Specially Designated National-SDN) ตั้งแต่ปี 2560 และตั้งข้อหาค้ายาเสพติดและการก่อการร้าย เมื่อ มี.ค.2563 โดยสหรัฐฯ อ้างว่า ประธานาธิบดี Maduro เป็นผู้นำกลุ่ม Cartel de los Soles ซึ่งเป็นกลุ่มอาชญากรรมและเครือข่ายค้ายาเสพติดข้ามชาติในเวเนซุเอลา ตั้งแต่ปี 2542 อีกทั้งเพิ่มรางวัลนำจับสูงสุดเป็น 50 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (ประมาณ 1,800 ล้านบาท) เมื่อ ส.ค.2568 รวมทั้งประกาศขึ้นบัญชีกลุ่มอาชญากรรมดังกล่าว เป็นองค์กรก่อการร้ายต่างชาติ (Foreign Terrorist Organization-FTO) อย่างเป็นทางการเมื่อ พ.ย.2568

คณะรัฐมนตรีเวเนซุเอลา

ประธานาธิบดี	Nicolas Maduro Moros
รองประธานาธิบดี	Delcy Rodriguez Gomez
รมว.กระทรวงชายแดน	Maj. Gen. Gerardo Izquierdo Torres
รมว.กระทรวงพาณิชย์	Luis Antonio Villegas Ramirez
รมว.กระทรวงประชาคม และการเคลื่อนไหวทางสังคม	Angel Prado
รมว.กระทรวงสื่อสารและข้อมูล	Freddy Nanez
รมว.กระทรวงวัฒนธรรม	Ernesto Villegas Poljak
รมว.กระทรวงกลาโหม	Gen. Vladimir Padrino Lopez
รมว.กระทรวงพัฒนาเมืองแร่เชิงนิเวศ	Hector Silva
รมว.กระทรวงเศรษฐกิจ และการเงิน	Anabel Pereira Fernandez
รมว.กระทรวงเศรษฐกิจสังคม และสิ่งแวดล้อม	Ricardo Molina
รมว.กระทรวงศึกษาธิการ	Hector Rodriguez
รมว.กระทรวงผู้สูงอายุ	Megely Vina Gutierrez
รมว.กระทรวงไฟฟ้า	Jose Elieser Marques
รมว.กระทรวงประมง และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ	Juan Carlos Loyo
รมว.กระทรวงอาหาร	Carlos Leal Telleria
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Yvan Gil Pinto
รมว.กระทรวงการค้าต่างประเทศ	Coromoto Godoy
รมว.กระทรวงการขนส่งทางบก	Gen. Ramon VELASQUEZ Araguayan
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Magaly Gutierrez Vina
รมว.กระทรวงที่อยู่อาศัย และที่ดิน	Raul Alfonzo Paredes
รมว.กระทรวงพลังงาน และน้ำมัน	Delcy Rodriguez Gomez
รมว.กระทรวงชนพื้นเมือง	Clara Vidal
รมว.กระทรวงอุตสาหกรรมและการผลิตแห่งชาติ	Alex Naim Saab Moran
รมว.กระทรวงมหาดไทย ความยุติธรรม และสันติภาพ	Diosdado Cabello Rondon
รมว.กระทรวงแรงงาน	Eduardo Pinate
รมต.ประจำสำนักประธานาธิบดี และการติดตาม	Anibal Coronado
ผลการบริหารของรัฐบาล	
รมว.กระทรวงบริการเรือนจำ	Julio Garcia Zerpa
รมว.กระทรวงการวางแผน	Ricardo Menendez Prieto
รมว.กระทรวงเกษตรกรรม และที่ดิน	Julio Leon Heredia
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Juan Jose Ramirez
รมว.กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม	Gabriela Jimenez-Ramirez
รมว.กระทรวงกีฬา	Franklin Carrillo
รมว.กระทรวงการท่องเที่ยว	Leticia Gomez
รมว.กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	Ricardo Sanchez

รมว.กระทรวงน้ำ

รมว.กระทรวงสตรีและความเท่าเทียมทางเพศ

รมว.กระทรวงเยาวชน

ผู้ว่าการธนาคารแห่งชาติ

Carlos Guillermo Mast Yustiz

Jhoanna Gabriela Carillo Malave

Grecia Colmenares

Calixto Ortega Sanchez

(ธ.ค.2568)